

Det er en typisk debat, hvor Kristeligt Folkeparti placerer sig som det midterparti, vi er. Med hensyn til den sene snak om grønne afgifter, som CD og Venstres ordførere var inde på, mener vi jo ikke, at grønne afgifter skal gå til miljøformål. De skal ved deres adfærdsregulerende effekt gavne miljøet, men indtægterne skal ned i kassen, hvor vi har brug for penge, som vi lige så godt kan få ind ved grønne afgifter som ved indkomstskat og bilafgift og alle mulige andre. Det er ikke sådan et cigarkasse-system, hvor de skal gå tilbage.

Når det er sagt, så jeg selvfølgelig gerne, at man kunne finde ud af tilbageføre en pvc-afgift, så den kunne gå tilbage til de virksomheder, der bliver belastet af pvc-afgiften, og give dem mulighed for at udvikle noget bedre. Vi vil også gerne lade usikkerheden på området komme miljøet og menneskene til gode, for vi er bange for, at pvc og ftalater er noget skidt for miljøet og for sundheden, og derfor må vi også prøve at begrænse forbruget af dem. Problemet er bare, at det er skrækkelig svært.

Vi erkender også, at de forskningsresultater, som vi i den grad er blevet bombarderet med fra to sider, er noget, som det er svært at vurdere og svært at have tillid til. Der findes nok nogle lande i denne verden, hvor der er så mange universiteter, som skal leve af indtægts-givende virksomhed, at man faktisk kan købe de forskningsresultater, man vil. Det synes jeg vi er blevet lidt vidne til i den her sag her.

Vores problem med L 69, som debatten jo efterhånden er blevet til en diskussion om, er, at der er alt for lidt miljø i forslaget i forhold til det bøvl, der er i det.

Med hensyn til det her med at reducere pvc- og ftalatforbruget med 10-15 pct. over en år-række i forhold til den lille indtægt, der er heri, og i forhold til alt det bøvl: Der bliver lige så meget administrativt bøvl med den her, som der blev med emballageafgiften f.eks., og som regeringen er bange for, at der bliver med en reklameafgift. Det er problemet med de grønne afgifter, de er svære at kreere på en fornuftig måde. Vi bidrager gerne, og jeg synes egentlig, at regeringen i langt højere grad skulle udvikle alle de her instrumenter, som er nævnt i ministerens redegørelse på side 3, hvor der er seks stjerner med nogle bløde virkemidler, og måske også finde en anden form for afgift, som virkelig kunne gavne miljøet i stedet for den smule, der er her. Det synes vi er godt.

Så vil jeg også gerne komme med det lidt sure opstød, at når man efter at have lavet det første lovforslag, hvor rør, døre og vinduer indgik, så faktisk kan fjerne 75 pct. af voluminen af det afgiftsgrundlag, som der faktisk var i den oprindelige lov, ved at trække dem væk igen, fordi det viste sig, at det var der faktisk ikke nogen miljøeffekt i, så kan man ikke have alt for meget tillid til regeringens dømmekraft. Så har man ikke gjort sit hjemmearbejde godt nok. Det er al ære værd at benytte sig af retten til at blive klogere, men det var faktisk lidt for groft, at man kunne fremsætte et lovforslag, som var så forkert.

Det ender med, at Kristeligt Folkeparti stemmer imod L 69 – det er ikke det, vi skal afgive melding om nu – og det er ikke, fordi vi tror på, at ftalater og pvc er uden problemer. Det er heller ikke, fordi vi er imod grønne afgifter, men det er, fordi der er for lidt miljø og for meget bøvl i den lov.

(Kort bemærkning):

Vibeke Peschardt (RV):

Nu forlader hr. Ole M. Nielsen jo desværre lokalet, fordi han skal hjem, og det ønsker jeg ham held med, men ellers kunne jeg jo godt have lov til at ærgre mig over, at hr. Ole M. Nielsen, der ellers er fremsynet i mange miljøspørgsmål, ikke stemmer for L 69, som er en aldeles fornuftig udmøntning af de to ting, vi snakker om her, nemlig en strategi for pvc-området og en 10-årig handlingsplan for at reducere og afvikle anvendelsen af ftalater i blød plast.

Det er, som om debatten er gået uden om det faktum, at det faktisk er strategier og handlingsplaner, vi snakker om i dag, og L 69 er første skridt på vejen til at gennemføre begge dele.

Jeg vil så gå over i en helt anden gade, for i den korte redegørelse, som miljøministeren har sendt til Folketinget om pvc og ftalater, står der til allersidst, og det hæftede jeg mig ved, at Danmark internationalt er i front med pvc- og ftalatstrategien. Og det synes jeg egentlig man samlet herfra skulle glæde sig over at vi er, og at man derfor måske også i højere grad skulle kvittere for, at der ligger både handlingsplan og strategier for det her.

Så er der flere gange i dag blevet talt om den høring, som plastindustrien holdt om sagen, og den har lidt forbindelse til det internationale, for her gik det nemlig op for mig, at Danmark virkelig er i front på det her område. Og det,